

Bál 2017, Javorná, Svojsíkův závod, ...

XXI. RO NÍK

erven 2017

OBSAH

Středisko v Berouně aneb Kapesní rádce vedoucího zájezdu.....	3
Dětský maškarní bál 2017	6
Čtrnáct prachových zjevení, aneb Javorná 2017	7
Okresní kolo Svojsíkova závodu 2017	10
Krajské kolo Svojsíkova závodu.....	12
Setkání činovníků okresu Plzeň-jih.....	13
Hobit aneb cesta tam a zase zpátky.....	14
Výprava na hrad Pušperk	17
Vlčácké čištění Úhlavy.....	19
Vlčácká výprava na Březník.....	21
Palačinková výprava.....	22
Den sesterství.....	22
Květinový den.....	24

STŘEDISKO V BEROUNĚ ANEB KAPESNÍ RÁDCE VEDOUCÍHO ZÁJEZDU

To mi tak jednou přijde zápis z rady, které jsem se neúčastnil, a čtu si bod: 25. 3. Střediskový výlet do Berouna. Rada určila Pracha vedoucím zájezdu. Nejdřív mne to trošku zarazilo, pak jsem začal přemítat. Což se nenajde někdo organizačně schopnější a důslednější, který by středisko převezl přes úskalí celodenního zájezdu ke spokojenosti všech účastníků? Evidentně ne! Tak jsem se toho chopil se vší vervou. Shlédl Účastníky zájezdu, na kytaru jsem se (jako správný průvodce) hrát nenaučil, ale alespoň jsem se na mapě podíval, kde že je ten aquapark, který máme navštívit, a kde že je to medvědárium, které také můžeme navštívit. Pak jsem si zapamatoval odjezd autobusu někdy ráno před kultúrákem a hlavně.... vracet ty hnědé podšálky!!! To by z té teorie cestovního ruchu stačilo.

Ráno před kultúrou bylo trochu rušné. Skauti se mísili se skautkami, vlčata se nemísila se světluskami, oldskauti se mísili se všemi a do toho všeho se mísili rodičové. Stačil jsem taktak zkontrolovat počet vlčat (byli všichni), zeptal se na počet členů v ostatních oddílech a už se dva autobusy cpaly ke kultúráku. Zkušeně jsem je navedl, kde mají zaparkovat (dobrá, tak jsem je šel jen pozdravit. Oni zajeli sami). A už první všetečný dotaz, všetečných účastníků: „Prachu kdo kam nastoupí?“ Nesměl jsem ztratit profesionální tvář, tudíž jsem okamžitě vypálil odpověď: holky do zadního autobusu, kluci do předního. V tu ránu jsem se stal nepřitelem skautů a skautek, kteří se těšili na společné družení cestou, ale zároveň jsem zavděčil mužskému osazení oldskautů (Kofič). První ponaučení: Člověk se nemůže zavděčit všem.

Cesta do Berouna byla dlouhá, nicméně jsem se chopil mikrofonu a snažil se všechny obohatit informacemi o místních památkách a turistických zájímavostech.

NE!!! Bylo to trošku jinak. Mikrofon jsem se ani nesnažil hledat, celou cestu jsem využil k dopočítání celkového počtu účastníků a ještě k jejich rozdělení na dospělé a nedospělé. Do toho mi řidič naznačil, že netuší, kde je aquapark a já mu potvrdil, že jsem na tom podobně. Tak jsme v Berouně

křížovali ulice s obličejem nalepeným na předním skle, nepřetržitě sledovali ukazatele a šipky s nápisem Aquapark. Naštěstí Beroun nešetří na turistických ukazatelích, a tak jsme zdárně dojeli až na místo. Ponaučení číslo dvě: Nespoléhej na řidiče!

Po zaparkování se celé osazenstvo vyhrnulo na trávník a já zavelel směr k bazénu. „Prachu? Máme se najíst teď?“ „Prachu? Co si mají vzít s sebou?“ „Prachu? Budeme se pak vracet do autobusu?“ „Prachu? Autobusy budou tady celou dobu?“ Odevšad se hrnuly všetečné (rozuměj „zbytečné“) dotazy. Domluvil jsem se s řidiči a zavelel vzít si s sebou jen věci do bazénu. V tu ránu se začaly sypat chytré protinávrrhy: „...a nebylo by lepší tohle? ... a můžem si vzít všechno? ...a nebude lepší tamto? ...hm já si teda vezmu jen batoh!“ To už jsem stál v čele průvodu, který mířil neochvějně k budově bazénu. Ponaučení třetí: Neměň svá rozhodnutí, ať jsou jakákoliv.

Vedle mě chytří skauti, kteří to tu znají, protože už tady byli. Poslouchám tedy jejich rady, že ...to se musí jít tudy, atamty dveře to je ono. Proč je nad dveřmi napsáno ubytování(?!), prolétne mi hlavou, když vcházím do dveří. To už je ale asi čtyřicítka lidí natěsnána v prostoru recepcce

a já se snažím stádo otočit a vyvést z hotelu ven. Ponaučení číslo čtyři: Nevěř nikomu!

Na druhý pokus už správný vchod trefujeme, poučen z předchozích dveří se vydáváme dovnitř jen já s Kikinou, domluvit hromadný vstup. Obdržíme tedy čipy na zápěstí všech účastníků (polévá mě pot při oznámení prodávající, že ztráta čipu je zpoplatněna), dále získáme klíče od hromadných šaten pro každý oddíl a už můžeme své ovečky nahnat do prostor aquaparku. Klíče od vlčácké šatny si ponechávám já, jakožto nejzodpovědnější osoba. Však také po první jízdě na skluzavce je kapsa prázdná a tak brázdím vody dojezdového bazénku, hledaje klíče. Naštěstí je nacházím vcelku brzy a od té doby je už ani jednou neztratím. Ponaučení číslo pět: Poříd' si plavky s kapsou na zip.

Po hodině a půl marného dopočítávání všech vlčat (ostatní oddíly na tom budou podobně) se nám podaří všechny sehnat do houfu a hromadně odcházíme z bazénu. Mokrě věci necháváme v autobusu, nakrmíme se a je čas vyrazit podívat se na medvědy. Žádný oddíl nechtěl využít samostatné procházky po Berouně, případně návštěvy jiné atrakce než medvědů (krom Kofiče, který si medvěda i odvezl), takže jdeme všichni společně, za tím prvním Prachem. Karavana je tak dlouhá, že nemáme šanci se přes přechod dostat na první zelenou, občas se kvůli semaforům trháme na čtyři skupiny, a navíc nikde v Berouně nemají dost velké prostory, kam by se dalo shromáždit celé středisko. Takže trhaný přesun vstříc medvědáriu (jehož polohu si zhruba z mapy pamatuju) se pomalu vleče. Do toho občas špatně zabočíte, sem tam dáte na křižovatce najevo, že úplně přesně nevíte směr, takže vás začne Kulka podezřívát, že ani neznáte cestu (a to jste vedoucím zájezdu??). Ponaučení číslo šest: Vždy Kule tvrd'te, že je vše pod kontrolou!

Naštěstí Beroun je malý, dobře značený a samotné medvědárium je na kopci uprostřed města. Tak kdo by to minul? U medvědária se už středisko rozpadá na oddíly. Jedni jdou na rozhlednu, jedni samostatně parkem, další nejdou nikam, každopádně nakonec bereme útokem stánek s palačinkami a se zmrzlinou a vlčata se světluškami obsazují dětské hřiště. Nakonec i

medvědi vylezou, paní ošetřovatelka je nakrmí, všichni si je vyfotí, tak můžeme být spokojeni a odebíráme se zpět k autobusům.

Rozdělení na holky a kluky, každý do svého vozu. Spoustu jedinců přepadne po zpáteční cestě únava, já s Kofičem obdivujeme medvěda.

Kolem páté hodiny autobusy parkují u kultury, chvíli čekáme na opozdlilé rodiče a pak už se ubíráme všichni k domovu. Tímto děkujeme obci Příchovice za krásný vánoční dárek.

Ponaučení číslo sedm: Dodržujte všech šest ponaučení, anebo dodržujte ponaučení číslo osm!

Ponaučení číslo osm: Nedělejte vedoucí zájezdu!!!

Ponaučený Prach

DĚTSKÝ MAŠKARNÍ BÁL 2017

Jako každý rok se jednu březnovou sobotu (letos to vyšlo na 4.3.) konal v KD Příchovice dětský maškarní bál. Již dopoledne se na místo začali sjíždět roveři, aby sál nazdobili a připravili na odpolední dětské řádění. Netrvalo dlouho a sál se zabarvil proužky krepového papíru. Úderem první hodiny odpolední pak začali chodit rodiče s vyparáděnými dětmi. Když se sál patřičně zaplnil, přišli ke slovu moderátoři – letos jsem to schytal já

a Džigy (prý jsme se osvědčili na besídce). Všechny jsme přivítali a signálem na Dje (Arnoštka) odstartovali celý bál.

Dětský mejdan jsme tradičně zahájili promenádou masek. K vidění bylo naprosto všechno – víly, námořníci, batmani, medvědi... zkrátka bylo vidět, že rodiče si na maskách svých dětí dali opravdu záležet. Kromě promenády a prostorů pro dětskou tancovačku si děti také zahrály spoustu tradičních her, jako například židličkovou, podbíhání pod lanem, jedení koláče na čas, přetahovanou a spoustu dalších. Za každou hru si pak děti mohly vyzvednout sladkou odměnu.

Blížil se večer a spolu s ním se chýlil dětský mejdan (rejvpárty) ke konci. Úderem páté hodiny odpolední jsme vyhlásili čtyři nejlepší masky, z nichž úplně nejlepší byl jeden malý kuchař. Poté DJ zahrál jednu poslední písničku a rodiče s dětmi se postupně odebrali do svých domovů. Děti si odnesly spoustu skvělých zážitků, sladkostí a natěšenosti na příští rok. Tak zase příště!

Áda

ČTRNÁCT PRACHOVÝCH ZJEVENÍ, ANEB JAVORNÁ 2017

Není to jednoduché. Vzít papír a tužku a začít psát. Začít psat o tom, jaké to bylo s vlčaty a světluškami na Javorné. Psaní mi neulehčí ani fakt, že na Javorné jsme byli 24. února. Neulehčí mi to ani moje děravá paměť. Přesto všechno mi v hlavě utkvěly střípky zážitků, výjevy událostí, matné obrazy, o které se s vámi rád podělím.

Výjev 1: Jsem na to sám se Sůšou. Kikina jede, ale stará se o potomka. Vojta, Kapitán, Adam jsou na zdravotním kurzu. Kostík nejede. Co uděláme? Nabídneme účast skautkám, které se v minulosti velmi osvědčily v přípravě programu pro vlčata a světlušky. Několik koordinačních schůzek před Javornou a Olympijské hry 2017 jsou na světě. Kuchyni zajistí Panda, Lenka, Kula a Drobek a vypadá to na docela pohodový víkend.

Výjev 2: Čekáme s batohy na přeštickém nádraží, v Klatovech přeseďme do objednaného autobusu a ukecávám řidiče, aby nás vyvezl až nahoru. Přestože jsme rezervovali zimní termín, sníž se (až na zbytky) rezervovat nepodařilo.

Výjev 3: Páteční zahájení olympiády. Skautky mají černé oblečení, nosí se na zádech, selfie se sportovci.

Výjev 4: Večerní mafie s dospělými a skautkami ve společenské místnosti, občasné odbíhání nahoru umravňovat nocležníky a občasné odbíhání do kuchyně. S Kikinou úspěšně vyvraždíme Palermo. Kula tvrdí, že umím obstojně lhát. Krátká noc.

Výjev 5: Dopolední program uvnitř chaty: krasobruslení. Děti si v jednotlivých týmech nacvičují taneční sestavy. Moje počáteční skepse se postupně obrací v nadšení, když nechápu, co všechno jsou vlčata se světluškami secvičit a nebojí se předvést před ostatními. Neuvěřitelné! Moje nadšení je bohužel vykoupeno neschopností dostat z hlavy hudbu z filmu Frozen, na kterou děti tancují. Strašné!!!

Výjev 6: Místo oběda vyznačuji trasu odpoledního závodu, pokouším se o běh.

Výjev 7: Odpolední program. Týmy vybíhají na vyznačenou trasu s jednotlivými stanovišti (sportovními disciplínami). Jsem nahoře u křížku s Kachnou, ležíme na celtě, mrzeme a čekáme, až si u nás zastřílejí z luku do terče. Všichni se vystříleli, vracíme se do chaty, kde je Pandovo úchvatná úpolová disciplína zimní olympiády - sumo! Čtveřice dětí se snaží vytlačit Fanyho z vyznačeného kruhu. Jako správný sportovec drží Fanda přísnou životosprávu, aby byl vždy schopen podat životní výkon.

Výjev 8: Koza bere děti na zbytky sněhu na sjezdovce, kde jezdí na bobech. Já, Fanda a Viky chvíli odpočíváme.

Výjev 9: Tma, sušení promočených věcí, vyhlášení výsledků.

Výjev 10: Večerní diskotéka. Neskutečný rej řádících vlčat a světlušek. Panda spí. Nahlašuji úspěšnou misi zbytku vedení vlčat, ti mne obratem nahlašují úspěchy dosažené na zdravotnickém kurzu.

Výjev 11: Noční mafie. Kikina se mi podívá do očí a já jsem přesvědčený, že je mafián!

Výjev 12: Panda má k snídani místo čaje ledovou vodu s plátkem citronu (pán je gurmán).

Výjev 13: Balení, spěch, cesta na autobus. Panda válí sudy po louce, děti jej následují a do autobusu jdeme jako stádo do chlívku.

Výjev 14: Jedeme autobusem, Žížala usnula, Jar jakbysmet.

Dál už fakt nevím. Patrně jsme předali děti rodičům a odjeli domů.

Doporučuji si mé šílené výjevy doplnit fotkami na stránkách střediska. Třeba dosáhnete uceleného obrazu. Třeba nebude stejný, jako ho mám v paměti já.

Ale určitě tam bude spousta podobného. Když si to po půl roce v duchu shrnu, tak asi: Vyčerpávající víkend. Ale jel bych zas :-)

Prach

OKRESNÍ KOLO SVOJSÍKOVA ZÁVODU 2017

Opět po dvou letech patřilo skautské jaro kláním družin ve Svojsíkově závodu. Do dalšího ročníku Příkladů vstupovali s velkým očekáváním. Vždyť v tom minulém se jak skauti, tak skautky, dokázali probojovat do krajského kola, které pořádalo naše středisko v Přešticích a na Drnovce, a neztratili se ani tam. Ostříži zde obsadili čtvrté místo, Milky dokonce příčku bronzovou. Do boje vždy o dvě místa zajišťující postup do krajského kola Příkladů nasadily dvě družiny skautů a dvě družiny skauetek.

Pořadatelem letošního okresního kola bylo zvoleno přeštické středisko a ujal se toho s velkým nadšením pod symbolickým rámcem příběhu Pána prstenů. Formát závodu byl inovativní a netradiční. Polovina závodu probíhala v rámci dvoudenních výprav jednotlivých družin, které předcházely samotnému vyvrcholení 29. dubna v Přešticích. O výpravách se dočtete v jiných částech tohoto čísla. Co se tedy odehrávalo onu poslední dubnovou sobotu v Přešticích z pohledu nezúčastněného diváka?

Vše odstartovalo na přeštickém náměstí, kde pořadatelé účastníky přivítali zahajovací scénkou, společným zpěvem skautské hymny a samozřejmě potřebnými instrukcemi pro celý den. Pak už se závodníci rozprchli do přeštických ulic, kde pro ně byla připravena jednotlivá stanoviště. Ta prověřila schopnosti všech v logice, fyzické zdatnosti, znalosti první pomoci, logice, orientaci a v mnohém dalším. Vše musely družiny zvládnout do vypršení časového limitu, po kterém se museli všichni sejít u klubovny přeštických skautů. Tam pak byly připraveny pro zkrácení dlouhé chvíle při čekání na výsledky hry a rozličné sportovní náčiní. Samozřejmě nechybělo ani občerstvení v podobě opékání buřtů a ovoce se sušenkou jako zákusku.

Na samotný závěr pochopitelně přišlo to, na co všichni čekali – vyhlášení výsledků. Nutno říci, že naši se opět neztratili. Skautky Fénix obsadily pěkné páté místo, Milky zavály a obsadily postupové druhé místo. Až dodatečně, po přepočtení chybně sečtených výsledků, se nakonec ukázalo, že zavály ještě mnohem více a celé okresní kolo vyhrály. U skautů pak obě družiny skončily „na bedně“. Krahuji na bronzové příčce, Ostříži pak na stříbrné pozici, která jim taktéž zajistila postup do krajského kola. Škoda jen, že se ho následně pro nedostatek závodníků nezúčastnili. A jak si v krajském kole vedly Milky? To se taktéž dozvíte v jiné části tohoto čísla.

Na závěr patří poděkování pořadatelům za perfektně připravený závod a samozřejmě všem příchovickým skautkám a skautům za předvedené výkony a vzornou reprezentaci našeho střediska.

ČÁRA

KRAJSKÉ KOLO SVOJSÍKOVA ZÁVODU

Byl pátek 26. 5. odpoledne na vlakovém nádraží v Přešticích čekala natěšená družina Milek připravená k odjezdu na závody do Plzně. Nebyly jsme tam vůbec samy, s námi cestovaly ještě skautky z Přeštic a pak ještě půl vlaku skautů a skautek z vesnic a měst od Přeštic až po Domažlice. Bylo nás moc a nikdo neměl mapu přesného místa konání, naštěstí cesta byla krátká a snadná. V prostorách střelnice na Košutce nás čekala registrace, stavba stanů ve stanovém městečku a konečně zahajovací nástup a všechny důležité informace k celému víkendů. Večer začal prezentacemi družin, které měly zadané v rámci modulu před závodem. Symbolickým rámcem tohoto kola závodů byl skauting 21. století a témata k zamyšlení a prezentaci obtížná, družiny se s nimi ale statečně popasovaly a večer mohl pokračovat radostněji - v rytmu disca. Skautky myslely, že diskotéka mohla být určitě delší, pořadatelé zase, že se bude všem jistě hodit jít včas spát a odpočinout si před zítřejším náročným závodem. A měli pravdu.

Sobotní budíček byl v sedm, rychlá snídaně, nástup v půl osmé a v osm hodin hromadný start všech družin. Už předchozí den měly družiny možnost vylepšit si své mapy k závodů a dokreslit a dopsat si do nich všechny informace, které považovaly za důležité. Skautkám se to vyplatilo, jiná družina myslela, že nejsou třeba ani místa stanovišť a checkpointů. :D Naštěstí po cestě potkaly družiny, které mapu měly kompletní a podělily se o ní. Mimo tradiční stanoviště bylo možné získat body za návštěvu checkpointů a za splnění „úkolů mimochodem“. Záleželo na taktice hlídek, v jakém pořadí navštíví stanoviště a jakou trasu si zvolí. Důležité bylo stihnout co nejvíc všeho v časovém limitu sedmi hodin. Sedm hodin času znělo celkem velkoryse, ale opak byl pravda, i ta nejoptimálnější trasa s předpokladem, že se neztratíte, měřila kolem 15 km, každé z osmi stanovišť zabralo půl hodiny času, k tomu úkoly mimochodem a neskutečné horko. Splnit úplně všechno se podařilo jen jedné družině skautů, tak náročný závod to byl. Ve čtyři hodiny odpoledne začal modul přežití - vaření večere dle vlastní volby. Hodnocena byla chuť a nejspíš i náročnost přípravy jídla. Tento modul zahrnoval i kvalitu postavených stanů ve

městečku, úklid v nich i okolo. Večer mohl každý navštívit jednu ze zajímavých besed nebo promítání filmu a pak už byla večerka a tentokrát po náročném dni nikdo neprotestoval. Čekala nás neděle a modul brány, spousty bran a spousty posledních bodů, které se v nich daly získat.

A jak to všechno dopadlo? Družina Milky si ze závodů kromě super zážitků odvezla i perfektní druhé místo. Na chvíli si sice posteskyly, že chtěly to první a závodit ještě jednou v celostátním kole, ale já myslím, že vyhrát druhé místo v tak náročném závodě zvládnou jen jedny z nejlepších a pro nás, Luci, Lulu, Sabi, Kapříku, Kotě, Zlatko a Kači, nejlepší jste. :D

Skřítek + Ťapka + Miki

SETKÁNÍ ČINOVNÍKŮ OKRESU PLZEŇ-JIH

O víkendu 19. – 21. května hostila šumavská Javorná vůbec první setkání činovníků a činovnic okresu Plzeň-jih. Nebyla to ovšem nám dobře známá základna Bílý orel, ale vedlejší chata, kterou využívají při svých toulkách po Šumavě dnešní skauti. Cíl akce byl velice prostý. Příjemně strávit jarní víkend v šumavských hvozdech, lépe se mezi jednotlivými středisky poznat a třeba naplánovat nějakou další společnou okresní akci. Naše středisko jsem reprezentoval já společně s Prachem, Pandou, Kapitánem a

Džigym. Své zástupce tu pak měla všechna ostatní střediska Plzně-jihu – Přeštice, Dobřany, Dnešice i Spálené Poříčí.

Páteční večer patřil zábavě – konverzaci, výměně zkušeností, hraní her a samozřejmě nesměl chybět zpěv u kytar pod taktovou pořičského Kecmena. V sobotu ráno nás pak opustili Prach a Kapitán, kteří se vydali plnit si své povinnosti domů. Zbytek výpravy se pak vydal na celodenní výlet přes Mústek na pancířskou rozhlednu, kde jsme se občerstvili a poobědvali a přes Suché Studánky si to namířili zpět na základnu. Počasí nám přálo, pro vycházku po šumavských kopcích bylo ideální.

V sobotu večer jsme pak museli celou společnost opustit i my zbývající Příchovičtí. Přišli jsme tak o večer deskových her a dopoledne soutěží v různých sportovních i nesportovních aktivitách.

Dle ohlasů všech zúčastněných se akce rozhodně povedla a splnila svůj účel. Můžeme tedy snad s jistotou říci, že všechny činovnice a činovníci našeho okresu se v brzké době opět sejdou. Možná na jiném místě, ale doufejme, že ještě ve větším počtu!

ČÁRA

HOBIT ANEB CESTA TAM A ZASE ZPÁTKY

V jistém nadzemním obydlí se scházeli každý týden příchovičtí skauti. Nebyla to žádná ošklivá, špinavá, vlhká díra, plná konečků žížal a páchnoucí slizem, ani vyschlá, holá písčitá jáma, kde by se nedalo na nic sednout a ničeho se najíst: byla to skautská klubovna a to znamená komfort. Měla, možná ne úplně, dokonalé obdélníkové dveře nalakované na hnědo, se zašlou klikou uprostřed. A právě těmito dveřmi se jedno slunné páteční dopoledne dostala do této milé klubovny osudná zpráva.

Pocházela až ze Země neumírajících, ze samotného Valinoru. Milí bráškové a sestřičky z Kraje, piši Vám tento dopis jako prosbu o pomoc... Začínal dopis psaný roztřesenou rukou Froda Pytlíka na papír gramáže 80

g/m². Prsten nebyl zničen! Tato slova nám vyrazila dech. Situace byla opravdu velmi vážná! Tento prsten plodí Zlo. Zlo, které zasáhne dřívě či později každého, a proto je naší povinností tomuto zlu čelit. Ale jak!? Vždyť je nás přece tak málo! Musíme tedy najít Jednoho z Desítky Moudrých Středozemě! Jen on nám může pomoci. Na bleskové poradě bylo rozhodnuto, že vyhledáme Moudrého na starodávné zřícenině kaple sv. Jana Nepomuckého poblíž Lorety u Klatov. A tak naše putování začíná.

Nakonec nás, po počáteční euforii, vyjelo vlakem, jó to by vznešení Valar a Vanyar koukali, co tady u nás máme za stroje, směr Klatovy celých deset. Bylo přítomno sedm statečných skautů. Jmenovitě: Kulich, Celer, Ninja, Kuna, Šutrák, Čochty a Šiska. A trojce vedoucích Džigy První svého jména, Pepé Veliký z daleké země Újezdu a Panda ZÍZÍ z hrabství Bejzig. Ilúvatar stál při nás a ve večerních hodinách jsme v pořádku vystoupili v končinách zvaných Klatovy město. Stezka nás zpočátku vedla skrze osídlenou oblast. Místní domorodci asi nikdy neviděli skauta s krosnou, a tak jsme byli rádi, když jsme po půl hodině sešli na prašnou cestu vedoucí do lesů nad Loretou, naším dnešním cílem.

Osada Loreta nás uvítala dnes již legendárním nápisem Ejhle! Dívka páně! Zde jsme se museli nechat zvěčnit. Samotná osada by se dala popsat slovy: Loreta, co by kamenem přehodil. A tak jsme se dlouho nezdrželi a hurá na závěrečné stoupání neprostupným porostem místních hvozdů. Zápas s lesem zdál se býti nekonečný. Síly ubývaly, když tu náhle rozcestník! Sláva! Blížíme se. Loreta zříc. 0,5 km. Jsme skoro tam. A taky že ano. Příbytek Moudrého je blízko, téměř na dosah ruky. Vzhledem k počasí jsme ovšem nuceni nejprve postavit stany a rozdělat ohniště. Následně se shodujeme na tom, že si nejprve naplníme žaludky a až poté půjdeme prosit Moudrého o pomoc. Kulichovo kuchařské umění provonělo celý les. Zeleninovo-nudlová polévka ze zázračných slaných zelených kostiček je výtečná. Taktéž těsto na pečené šneky mizí závratným tempem. Prostě paráda!

Po krátké pauze začínáme v paměti lovit elfská slova, která nám mají pomoci najít Moudrého. Jak jen zněla? Uksar tarked vaadake viisard, esile? Ne! Uksar esile vaadake viisard? Také ne. Uks tark viisard vaadake, esile! To je

ono! Hurá! Počkat, proč se nic neděje? Tak znovu a víc nahlas. Uks tark viisard vaadake, esile! Opět nic, možná že musíme ještě víc nahlas. Tak napotřetí: Uks tark viisard vaadake, esile! Naše zklamání nezná konce. Takovou cestu jsme absolvovali zbytečně? To není možné. Jdeme hledat. Někde tu něco musí být. Hurá! Alespoň dopis. S nadšením otevíráme zašlou obálku. Čteme o tom, že den vhodný k poražení zla se blíží. 29. dubna je ten den! Den, kdy se vše rozhodne. Nic dalšího se nedovídáme, a tak po krátké rozpravě usínáme vyčerpáním.

Druhý den nás čeká návrat do Klatov. Počasí nám přeje, neprší. Zjišťujeme, že jsou cesty dnes dosti přeplněné. Jde se tady totiž tradiční pochod Gymnaziální padesátka. Tudíž raději scházíme z hlavní stezky (kterou jde minimálně půl Klatov) a soukáme se do strmého kopce, abychom se mohli kochat krásami Pošumaví. Je tu vsutku nádherně. Za zvuků cinkajícího kotlíku scházíme do obce Týnec, kde bohužel opět potkáváme proud lidí. Naštěstí se naše cesty brzy rozcházejí a my nerušeně pokračujeme dál. Na oběd se zastavujeme uprostřed louky s výhledem na klatovskou Hůrku. Jíme přímo královsky. Guláše a různé další pochutiny z konzervy či prášku dokáží zvednout náladu. Kolemjdoucí ale jen nechápavě pokyvují hlavou. Kdyby jen věděli, jaké zde bylo naše poslání! Kdyby jen tušili, že se snažíme zachránit celou Středozem před ukrutným zlem! To by na nás hned koukali jinak. Nepřipouštíme si to a raději vyrážíme dál. Tlačí nás totiž celkem čas. České dráhy majíce sice času dost na nás jistojistě čekat nebudou. Ale takový je již úděl dobrodruhů. Přijímáme tedy výzvu a vybíháme Hůrku v rekordním čase. Nahoře jedno rychlé foto a už pádíme dolů cestou necestou. Vlak stíháme s rezervou. Unavení padáme do sedaček a těšíme se na onen osudný den, kdy se konečně postavíme zlu čelem!

Panda Zízí z hrabství Bejzig

VÝPRAVA NA HRAD PUŠPERK

V pátek v 19:00 jsme se sešly v klubovně, kde jsme se fotily, hrály hru „Na jeleny“, docela nebezpečná, ale velmi zábavná hra. Konečně přijel Skřítek. Připravily jsme si mapu na zítřek, byl to docela těžký úkol, naše mapy měly jiné měřítko a byly méně podrobné. Pak jsme zkontrolovaly, zda máme všechny suroviny na vaření. Bylo by špatné, kdyby nám něco chybělo, to bychom si moc nepochutnaly. Kapr bude zítra slavit 14. narozeniny, a proto přinesl zmrzlinovoovocný dort. Mňam, byl moc dobrý. Pak následovala noční hra „Sardinky“ při hře jsme se hodně nasmály a pobavily našimi hláškami, třeba Lucinka prošla kolem úkrytu, nenašla nás a ještě zamňoukala. Pak jsme si v klubovně rozložily karimatky a spacáky, chvíli jsme si povídaly a masírovaly se. Pak jsme šly spát, zítra nás čeká náročný den.

Budíček byl v 7:00. Sbalily jsme si naše provizorní postele a šly si dát naše domácí snídaně a čerstvě uvařený ovocný čaj. Pak jsme si sbalily batohy s věcmi na výpravu a v 8:30 jsme vyrazily přes louky do Přeštic na vlakové nádraží. V 8:45 nám jel vlak do Klatov, kde začínala naše celodenní výprava na hrad Pušperk - to byl náš cíl. Ve vlaku jsme já (Kačka) s Kotětem a Kaprem hrály hru „Kdo, s kým, co, kde, proč...“ moc jsme se pobavily např. po prvním kole hry, kdy nám vyšlo: Kotě s Fantomasem seděli uprostřed pole protože. Cesta do Klatov nám tedy rychle utekla. V 9:11 jsme vystoupily z vlaku a vyfotily se (fotka na začátku výpravy). Potom jsme vyrazily, čekalo nás cca 21 km, což je docela pěkný kousek cesty. První 2 km byly v pohodě, ale pak začalo poprchávat. Došly jsme k rozcestí, abychom zjistily, kam máme jít. Pro jistotu jsme koukaly do mapy. Po dalších 2 km jsme došly do první vesničky, to bylo dobré znamení, že jdeme dobře. Po několika dalších kilometrech jsme došly do vesnice, kde jsme si daly svačinu. Opět se rozpršelo. Kousek za vesnicí byla motokrosová dráha, na které jezdil nějaký nadšenec. Na chvíli jsme se zastavily, abychom se mohly podívat, jak to tam krosí. Pak jsme pokračovaly, ještě máme před sebou pěkný a náročný kus cesty. Nesmíme otálet, jinak to nestihneme. Po cestě spadla Martince láhev s vodou na vaření a praskla. Nejen že jsme nesly dva kotlíky na vaření a dvě láhve s vodou, ale teď jednu láhev musíme nést obráceně, abychom ji nevylily a nebyly mokré

ještě víc, než jsme. Pomalu nám začínají docházet síly a to tam ještě nejsme. I přes všechny problémy, které nastaly cestou, se nevzdáváme a pokračujeme v cestě dál. Bolfánek už je na dohled, to je dobré znamení. Zřícenina se nachází na vedlejším kopci nad vesnicí Pušperk. Dorazily jsme do Poleně a Zuzka si vzpomněla, že jsme tudy jely na cyklo výpravu, tehdy bylo krásné počasí. Zato nám teď prší a je zima. Došly jsme na asfaltovou cestu, která vedla až do vesnice Pušperk. Když jsme tam došly, tak nás okouzilo asi deset malých kůzlat, která běhala v jedné ze zahrad. Hrad je 0,5 km do příkrého kopce, tak jsme vyrazily a Skřítek nás motivoval tím, že možná stačíme autobus na cestu zpět. Do kopce na hrad všichni hnaly. Ve 13:28 jsme dorazily na hrad, kde jsme udělaly dvě fotky a zpět cca 1,5 km na autobusovou zastávku. Julča s Aničkou tam už byly a hlídaly, aby nám neujel bus. Všichni hnaly, někteří jedinci, jako např. Zpěvačka běžely. Když jsme naprosto vyčerpané doběhly na zastávku, tak nám oznámily, že autobus asi nejede a že se tedy musíme vrátit zpět až do Klatov na vlak (cca 13 km). První nápad byl, že si tedy uvaříme to naše jídlo, abychom si odpočinuly a dobyly síly na zpáteční cestu. Vrátily jsme se tedy kousek k takovému mlázi, abychom měly alespoň suché dřevo na oheň. To jsme ovšem nevěděly, co nás čeká. Přestalo pršet, konečně. Rozdělily jsme se na Milky a Fénixe a začaly jsme vařit. Já (Kačka) s Kotětem jsme šly na pole pro kameny, Kapr zatím čistil maso, Lucinka se Zpěvačkou připravovaly ohniště. Daly jsme vařit rýži a zbytek holek (Lucinka, Kotě a Kapr) obalovaly maso v koření, nebo chodily pro dříví, po chvíli jsme se vystřídalaly. Začalo opět pršet, ale my jsme v klidu vařily dál a myslely si, že to bude zase nějaká přeháňka. Pomalu jsme smažily maso, které Kapr málem vyklopil do ohně. Naštěstí vše dobře dopadlo a maso se pomaličku smažilo na skomírajícím ohni. Déšť sílil a začal foukat ohromný vítr, tak jsme musely udělat přístřešek nad ohněm. Přivázaly jsme jeden cíp pláštěnky ke stromu a další tři holky držely zbývající tři rohy, přšelo čím dál víc a nám byla zima a byly jsme mokré. Dosmažily jsme maso, vysypaly rýži, posypaly to sýrem a jedly. Skoro jsme neudržely lžičku v ruce, jak jsme měly zmrzlé prsty, také mokré rukávy a kalhoty, někteří dokonce boty a batohy. Všem nám byla přílišná zima. Když Skřítek viděl počasí a také totálně mokré a zmrzlé skautky, tak vymyslel náhradní plán. Sešly jsme do Poleně na náves a schovaly se v autobusové zastávce. Pak jsme domluvily odvoz domů. Stále

pršelo a foukal vítr a my celé mokré a zmrzlé vyhlížely auta, která nás odvezou domů. První auto přijelo 15:25 a čtyři skautky byly na cestě domů, asi po 5 min přijelo druhé auto a já (Kačka) a další dvě skautky jsme byly také schované v autě, za chvilíčku přijelo třetí a čtvrté auto, které odvezlo zbytek. Konečně sedíme v suchém, teplém a pohodlném autě a jedeme se super vzpomínkami, celé vyřízené a unavené domů, kde se převlékneme do suchého oblečení a odpočneme si, abychom nabraly spoustu sil na příští týden, kdy se koná Svojsíkův závod a my si moc přejeme vyhrát a ve zdraví s úžasnými zážitky si to užít.

Milky z Příchovic

VLČÁCKÉ ČIŠTĚNÍ ÚHLAVY

Na čišťení Úhlavy jsme se sešli s denním předstihem (7. 5. 2017) před klubovnou v 18:00, protože nám počasí přálo a díky tomu jsme mohli přespat na Březníku, odkud začalo naše čišťení Úhlavy. Vzali jsme nějaké vybavení – cely, kotlík, kytaru... Pak jsme se přesunuli na nedaleké tábořiště Březník.

Věci jsme složili pod přístřešek. Protáhli jsme záda od krosen, nasbírali dřevo, vyndali lavičky a rozdělali oheň. Největší zábavou pro vlčata bylo pumpování vody ze studny. Aby nám nekručelo v bříše, opekli jsme si buřty, klobásy a párky, nebo snědli to, co jsme měli z domova k jídlu.

Jelikož se už setmělo, nastal čas na noční hru. Vlčata se rozdělila do dvou skupin a jejich úkolem bylo chytit a zneškodnit upíra v blízkém lesíku a museli dávat pozor, aby je upír nekousl. K dispozici měli baterku, kterou upíra znehybní, a česnek, jenž upíra zneškodní vložením do jeho úst. První skupina se nebojácně vrhla do lesíku a upíra zneškodnila do 10 minut bez ztráty člena. Druhá skupina po 10 minutách ani nevstoupila do lesíka, upír je úplně obešel a dva členy skupiny kousl, zbytek ho zneškodnil. Než šla vystrašená vlčata spát, zazpívala si u ohně za doprovodu kytar pár písniček.

Ráno jsme si uvařili černý čaj s citronem, nasnídali. Sbalili jsme věci, vlčata si ještě párkrát zapumpovala, a vyrazili čistit Úhluvu. U Ostrova se Žroutík chtěl sebrat odpadky snažil přeskočit rozblácenou strouhu, ale uvízl oběma botami v blátě. Setrvačností zůstal bezmocně ležet na bříše na druhém břehu křiče o pomoc. Jeho prvním zachráncem byl Vojta (nazýván též jako Štěpán nebo bratr Chobot), který ho zvedl a přenesl zpět na cestu. Druhým zachráncem byl Kecka, který mu půjčil své náhradní boty, protože Žroutovy boty byly plné bláta.

Živí a zdraví, se spoustou odpadků, jsme dorazili na hřiště, kde jsme se setkali s ostatními- se světluškami, skautkami a skauty. Zde nás čekalo občerstvení v podobě obložené bagety a buřtů s chlebem. Ve 14:00 se všichni rozešli domů.

Kapitán

VLČÁCKÁ VÝPRAVA NA BŘEZNÍK

Jedno prosluněné nedělní ráno, 18. 6. 2017, jsme se já, Kapitán a 9 odhodlaných vlčat sešli před klubovnou připraveni užít si naši poslední akci ve školním roce, než se opět setkáme na táboře. Rozhodli jsme se pro celodenní expedici na Březník přes Radkovice a Zálesí. Vydali jsme se tedy kolem deváté hodiny podél příchovického potoka s batůžky plnými něčeho dobrého na opečení.

Cestou jsme hráli už naší tradiční vlčáckou hru „bomba“, se kterou nám cesta utekla rychleji, než jsme čekali. Na louce před Radkovicemi jsme si zahráli několik pohybových her a s Kapitánem nás napadlo, že by výprava mohl být dobrodružnější, kdybychom šli neznámenou zkratkou, která nás dovedla do lesa nad Radkovicemi, kde vlčata měla za úkol najít cestu, po které bychom měli pokračovat dále do Zálesí a do našeho cíle. Až na pár loudálků, kteří uzavírali naše procesí, všechna vlčata hnala dopředu představa syčícího buřtíku nad plápolajícím ohněm. Možná proto jsme dorazili na Březník už ve 12 hodin, tedy akorát v čas oběda.

Když už měla všechna vlčata plná břicha, následovala poobědní siesta a malé herní odpoledne, které úspěšně uzavřelo naši celodenní výpravu. Nezbyvalo už nic jiného, než dojít z Březníku zpět ke klubovně, kde už na vlčata čekali jejich rodiče. Rozloučili jsme se, s některými navíděnou za pár týdnů na táboře a s jinými až za dva měsíce v září, kdy začneme další vlčácký rok.

Štěpán

PALAČINKOVÁ VÝPRAVA

V sobotu 23. dubna vyrazily světlušky do Ticholovce. Hlavním cílem výpravy byla příprava a pečení palačinek. Cestou jsme si samozřejmě nezapomněly zahrát počítanou schovávanou. U sv. Vojtěcha se starší světlušky s naší pomocí hned chopily přípravy dřeva na oheň, mladší smíchaly ingredience na palačinkové těsto a mohlo se začít s pečením. K překvapení všech to šlo jako „po másle“ a každá světluška si upekla dvě palačinky. Vylepšily si je marmeládou a nutelou a pochvalovaly své kuchařské umění. Ve zbytku času jsme hrály v lese a při cestě zpět spoustu her.

Kiki

DEN SESTERSTVÍ

Den sesterství je jednou z méně příležitostí v roce, kdy se sejde oddíl světlušek a skautek a stráví společně dvě hodinky povídáním, hraním a zamýšlením se.

Ve středu 22. 2. dostala každá okrojovaná světluška a skautka při vstupu do klubovny část skládačky, po jejímž složení bylo jasné téma letošního odpoledne: STROMY. Mimo tradičních rituálů, jako je rozloučení u trojlístku vytvořeného ze svíček a výměny upomínkových kartiček, byly všechny aktivity inspirovány stromy. Např. při jedné z nich si každá z nás namalovala obrys stromu a do jednotlivých částí dopisovala různá hesla. Do kmene důležité hodnoty v životě. Do koruny své dobré vlastnosti, schopnosti a dovednosti, které má a chce je ještě rozvíjet. A nakonec do kořenů jsme psaly věci, které musíme dělat pro to, abychom dobře živily a rozvíjely náš kmen a celou korunu. Pak jsme četly jednotlivé myšlenky a povídaly si o nich

v kroužku. Na další aktivitu jsme vyběhly ven před klubovnu, každá z nás si objala nějaký kmen a pak následovalo povídání o tom, jaké to bylo. Nechybělo ani tradiční skromné občerstvení, tentokrát tematické - různé druhy oříšků a sušeného ovoce (= dary našich stromů). Snad i letos si holky odnesly příjemné zážitky a těší se na naše příští setkání.

Kiki

KVĚTINOVÝ DEN

Letos se již po 21. uskutečnila 10. května celonárodní sbírka pořádaná Ligou proti rakovině - *Květinový den*. Ústředním tématem byla *Nádorová onemocnění hlavy a krku*. Sběrka je organizována prodejem žlutého kvítku měsíčku lékařského nejméně za 20 Kč a výtěžek sbírky slouží k nádorové prevenci, zlepšení kvality života onkologických pacientů, na podporu onkologického výzkumu a vybavení onkologických pracovišť.

Členové a členky našeho střediska se zúčastnili i tentokrát, naši „prodejci“ z řad skautek, skautů a RR jsou již velmi zkušení. Pod vedením 5 RR se zúčastnily téměř všechny skautky a také několik skautů. Výsledkem bylo 750 prodaných kytiček s výtěžkem 19.793 Kč.

Anet a spol. 4.767 Kč

Borůvka a spol. 5.285 Kč

Vojta a spol. 4.773 Kč

Pepa a spol. 4.968 Kč

Všem zúčastněným patří velké poděkování, protože dobrých skutků není nikdy dost.

Protlak – **asopis střediska Píchovice**

Vychází 4x ročně, vydává středisko Píchovice

šéfredaktor: Josef Volf – Koza, **editor:** Jan Soukup – Johnny,
redakční rada: Skátek (skautky), Rajec (RR), Kiki (sv. tlušky), Ára (skauti), Laka (oldskauti), Prach (vlásta)

kontakt: Josef Volf, Píchovice 315, Píseň 33401, volf.jo@gmail.com

vyšlo: 16.10.2017 **neprodejné** <http://prichovice-skaut.cz/>